

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3Tos/96/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5413010048
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 09. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Sučík
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2013:5413010048.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline na neverejnom zasadnutí konanom 26. septembra 2013 v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Vladimíra Sučíka a sudcov JUDr. Milana Repáňa a Juraja Krupu prejednal sťažnosť odsúdeného D. N. proti uzneseniu Okresného súdu Dolný Kubín, sp.zn. 9Nt/4/2013 z 1.8.2013 a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť odsúdeného D. N. **z a m i e t a**.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením okresný súd podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného D. N. na povolenie obnovy konania vo veci Okresného súdu Dolný Kubín, vedenej pod sp.zn. 9T/50/2011.

Svoje rozhodnutie okresný súd v podstate odôvodnil tak, že aj s poukazom na nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 106/2011 z 28.11.2012, týkajúci sa použitia asperačnej zásady v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák., možno považovať trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov, na výkon ktorého bol odsúdený zaradený do ústavu so stredným stupňom stráženia a ktorý bol odsúdenému uložený v pôvodnom konaní, za trest primeraný a zákonný, uložený v súlade so zásadami uvedenými v § 34 Tr. zák. Poukázal pritom na charakter a rozsah trestnej činnosť, pre ktorú bol D. N. odsúdený.

Proti uzneseniu okresného súdu podal prostredníctvom svojho obhajcu sťažnosť odsúdený, ktorú odôvodnil tak, že jediným dôvodom podania návrhu na povolenie obnovy konania bol nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 106/2011 z 28.11.2012, týkajúci sa neústavnosti časti § 41 ods. 2 Tr. zák. o asperačnej zásade. Pokiaľ prvostupňový súd na základe návrhu odsúdeného posudzoval aj podmienky obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por., nepostupoval správne. Podľa neho samotný nález Ústavného súdu SR je v zmysle § 41b zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu SR a konaní pred ním, samostatným dôvodom na povolenie obnovy konania, mimo dôvodov uvedených v § 394 Tr. por. Preto postup prvostupňového súdu, ktorý skúmal aj naplnenie dôvodov obnovy konania v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. je nesprávny. Vzhľadom na uvedený nález Ústavného súdu SR je potrebné pôvodné trestné konanie považovať za poznačené takou vadou, ktorá nikdy nemôže viesť k uloženiu spravodlivého trestu. Aj samotné pôvodné konanie ako celok potom nie je spravodlivé. Podľa neho samotný nález Ústavného súdu SR nie je novou skutočnosťou v zmysle § 394 Tr. por., ale je špeciálnym dôvodom obnovy konania. Postup prvostupňového súdu, keď na základe jeho návrhu skúmal aj naplnenie podmienok obnovy konania v zmysle § 394 Tr. por. preto považuje za nesprávny. Trest, ktorý bol ukladaný v pôvodnom konaní za použitia zásady nemajúcej oporu v Ústave SR, nemožno označiť za primeraný. Poukázal aj na názor súdov konajúcich v predmetnej veci, podľa ktorých sa odsúdenému mal ukladať trest pri dolnej hranici zákonnej trestnej sadzby. Domnieva sa preto, že trest uložený odsúdenému je oproti štandardne ukladanému trestu za použitia zákona korešpondujúceho s Ústavou SR o takmer 4 roky vyšší. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a vec mu vrátil na opätovné rozhodnutie.

Krajský súd na podklade podanej sťažnosti preskúmal v zmysle § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť a zákonnosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť bola podaná v zákonom stanovenej lehote, oprávnenou osobou, avšak táto nie je dôvodná.

Preskúmaním spisu krajský súd zistil, že v konaní, ktoré predchádzalo napadnutému uzneseniu postupoval okresný súd v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku, ktorých zmyslom je zabezpečiť náležité zistenie skutkového stavu. Pokiaľ ide o výrok napadnutého uznesenia, ktorým okresný súd zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, aj tento považuje krajský súd za zákonný.

Keďže odôvodnenie napadnutého uznesenia je podrobné, zrozumiteľné a logické, a krajský súd sa s ním v celom rozsahu stotožňuje, preto v zásade naň odkazuje.

Pokiaľ ide o samotný trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov uložený odsúdenému, tento trest ani podľa názoru krajského súdu nie je trestom, ktorý by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, k pomerom páchatel'a alebo by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu tak, ako to predpokladá ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por. V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že D. N. bol odsúdený za obzvlášť závažný zločin lúpeže a ďalšie dva zločiny lúpeže, ktorých sa dopustil spolu 6-timi útokmi za použitia zbrane. Následkom jeho konania bolo spôsobenie škody v celkovej výške 62.281,27 Eur. Ako poukázali súdy už v pôvodnom konaní, išlo o útoky, ktorých sa dopúšťal v období 34 mesiacov, pričom od ďalšieho pokračovania v páchaní trestnej činnosti neupustil dobrovoľne, pretože bol zadržaný. Odsúdenému bol v pôvodnom konaní ukladaný trest v sadzbe od 10 rokov odňatia slobody až do 17 rokov, 9 mesiacov a 10 dní odňatia slobody. Pri použití asperačnej zásady sa mu ukladal trest nad sadzbu od 13 rokov, 10 mesiacov a 20 dní. Krajský súd sa stotožňuje so záverom prvostupňového súdu, že vzhľadom na charakter trestnej činnosti, pre ktorú bol odsúdený uznaný za vinného, s poukazom na spôsobený následok, okolnosti spáchaných trestných činov a s poukazom na pomery a možnosť nápravy odsúdeného, možno považovať uložený trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov za trest zákonný a primeraný. Ani podľa názoru krajského súdu takto uložený trest v pôvodnom konaní nemožno považovať za trest, ktorý by bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu, k pomerom páchatel'a alebo by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu. V tomto smere sa krajský súd v celom rozsahu stotožňuje so záverom prvostupňového súdu vyplývajúcim z odôvodnenia napadnutého uznesenia o primeranosti uloženého trestu odsúdenému.

V súvislosti so sťažnostnými námietkami odsúdeného krajský súd poznamenáva, že s týmito sa nestotožňuje a tieto považuje za neopodstatnené. Na rozdiel od názoru odsúdeného nepovažuje krajský súd samotný nález Ústavného súdu SR sp.zn. PL ÚS 106/2011 z 28.11.2012 za samostatný dôvod obnovy konania, nezávislý od dôvodov uvedených v § 394 Tr. por. Uvedený nález Ústavného súdu SR je však podľa názoru krajského súdu novou skutočnosťou v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por. Pre povolenie obnovy konania v zmysle Trestného poriadku sa však podľa názoru krajského súdu okrem tejto novej skutočnosti vyžaduje aj splnenie podmienok obnovy konania v zmysle § 394 Tr. por. (v posudzovanom prípade v zmysle § 394 ods. 1 Tr. por.). Len na základe samotného nálezu Ústavného súdu SR, na ktorý poukázal v sťažnosti odsúdený, nemožno podľa názoru krajského súdu bez splnenia aj ďalších podmienok uvedených v § 394 ods. 1 Tr. por. rozhodnúť pozitívne o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania. Prvostupňový súd potom podľa názoru krajského súdu postupoval správne, keď návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania zamietol z dôvodov, že nezistil podmienky obnovy konania podľa § 394 Tr. por.

Pokiaľ odsúdený poukazuje na fakt, že súdy konajúce v pôvodnom konaní mali za to, že trest je potrebné odsúdenému ukladať na dolnej hranici zákonom určenej sadzby, tu krajský súd poznamenáva, že pri použití asperačnej zásady bola dolná hranica trestnej sadzby 13 rokov, 10 mesiacov a 20 dní. Ako už vyššie konštatoval krajský súd, bez ohľadu na takto (neústavným spôsobom) určenú dolnú hranicu trestnej sadzby, je potrebné trest odňatia slobody vo výmere 14 rokov uložený odsúdenému považovať za trest primeraný a zákonný, zodpovedajúci zásadám ukladania trestu v zmysle § 34 Tr. zák.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, keďže krajský súd považuje napadnuté uznesenie okresného súdu za zákonné a zákonu zodpovedá aj konanie, ktoré predchádzalo tomuto uzneseniu, preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia a sťažnosť odsúdeného D. N. podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.